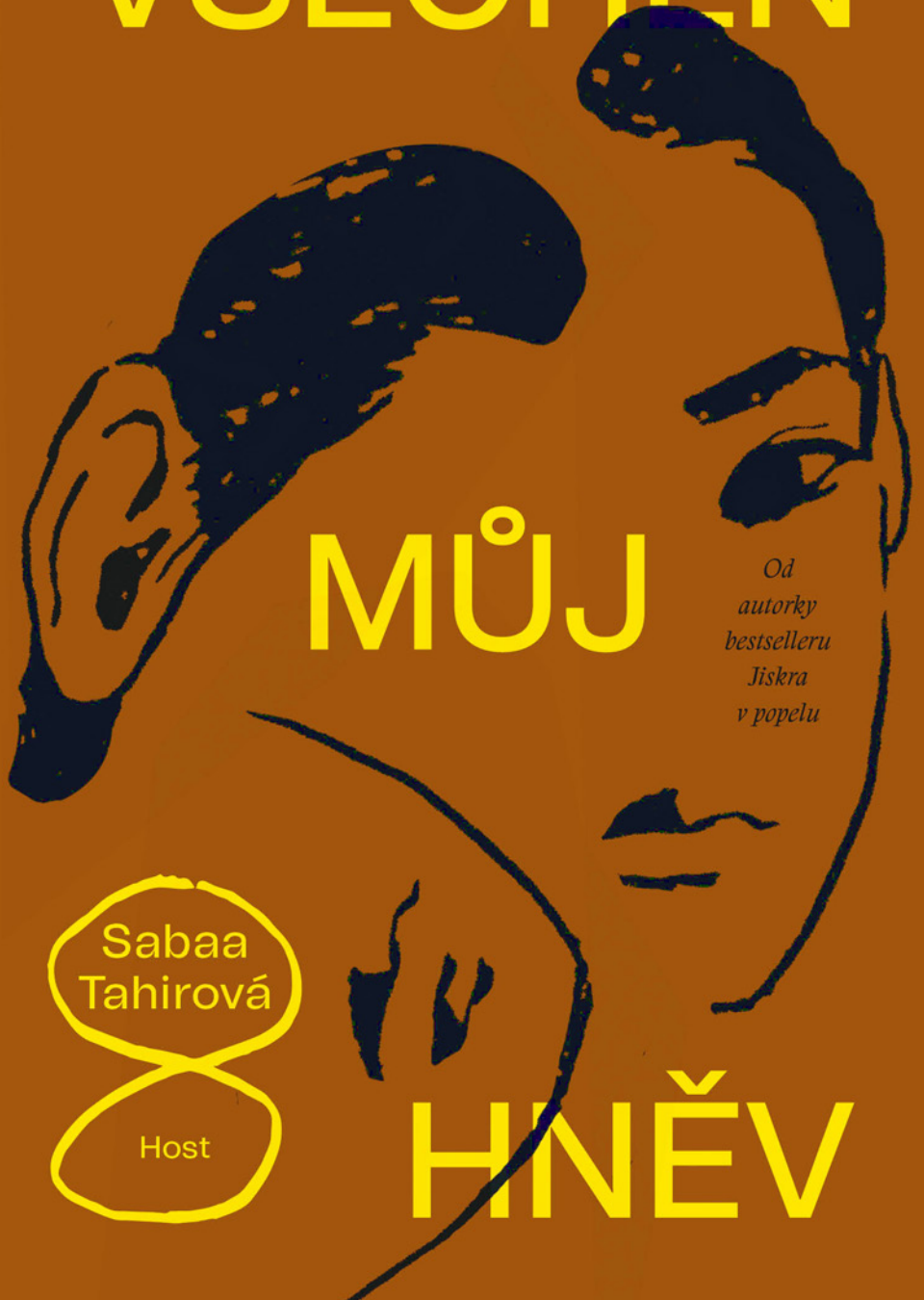

VŠECHEN

MŮJ

*Od
autorky
bestselleru
Jiskra
v popelu*

Sabaa
Tahirová

Host

HNĚV

VŠECHEN MŮJ HNĚV

SABAA
TAHIROVÁ

All My Rage
Copyright © 2022 by Sabaa Tahir
Translation © Jiřka Jeníková, 2023
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2023
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-1682-7 (PDF)
ISBN 978-80-275-1683-4 (ePUB)
ISBN 978-80-275-1684-1 (MobiPocket)

Pro ty, kdo přežijí.
Pro ty, kdo ne.

Milý čtenáři,
vezmi prosím na vědomí, že *Všechen můj hněv*
obsahuje témata, která tě mohou znepokojit.
Ve spodní části následující stránky najdeš
jejich výčet.

Všechny můj hněv zpracovává následující témata:
*závislost na drogách a alkoholu, týrání, islamofobie,
potlačené sexuální napadení, vypjatou interakci
s ozbrojenou bezpečnostní složkou, smrt.*

PRVNÍ ČÁST

*Do umění ztrácet proniknout dá se hned;
tolik věcí jako by ztraceno být chtělo,
že s jejich ztrátou nezhroutí se svět.*

*Elizabeth Bishopová
„Jedno umění“*

První kapitola

Misbáh

~

*tehdy v červnu
Láhaur, Pákistán*

Mraky nad Láhaurem byly v den, kdy mi moje matka oznámila, že se budu vdávat, fialové jako pomlouvačné jazyky.

Poté co mi to oznámila, jsem našla otce usazeného na verandě. Popíjel čaj a sledoval bouřku kupící se nad kropenatou siluetou města.

Přinutí ji, ať si to rozmyslí! chtěla jsem zakřičet. Pověz jí, že nejsem připravená.

Místo toho jsem jen stála vedle něj; znovu jsem si připadala jako dítě — čekala jsem, že se o mě postará. Nemusela jsem nic říkat. Můj otec se na mě podíval a věděl.

„Pojď sem, motýlku.“ Upřel své šedohnědé oči do mých a poplácal mě po rameni. „Jsi silná jako já. Vytěžíš z toho to nejlepší. A konečně se zbavíš své matky.“ Usmál se jen napůl žertem.

O pár minut později se Láhaurem prohnal monzunový déšť, donutil vřeštící slepice a děti hledat si přístřeší a promáčel betonovou podlahu našeho domu. I tak jsem k ní sklonila hlavu a pomodlila se.

Ať je můj nastávající něžný, pomyslela jsem si a vybavily se mi modřiny mé sestřenice Anny, která se navzdory svým rodičům provdala za světlolasého anglického obchodníka. Ať je to dobrý člověk.

Bylo mi osmnáct let. Strašně jsem se bála. Měla jsem se místo toho modlit za nezhlomeného muže.

Druhá kapitola

Sal

~

teď v únoru

Juniper, Kalifornie

Je 6.37 a táta nechce, abych poznal, jak moc je opilý.

„Sale? Slyšíš mě?“

Říká mi Sale, a ne Saláhuddíne, abych nezaregistroval, jak má těžký jazyk. Svírá volant naší Hondy Civic, jako kdyby se mu chystal ukrást peněženku a zdrhnout.

V ranní černočerné tmě vidím z abúových očí jenom brýle. Zadní světla aut mířících do školy se odrážejí od jeho silných hranatých skel. Má je tak dlouho, že se z nich stala hipsterská záležitost. Do karoserie se opře vítr ženoucí se z Mohavské pouště — je to jeden z těch tří denních víchřů, které se vám proderou kůží a vyplní srdeční komory. Zavrtám se hlouběji do flísové bundy, od pusy mi stoupají obláčky páry.

„Budu tam,“ ujišťuje mě abú. „Neboj. Ano, Sale?“

Zdrobnělina mého jména zní z jeho úst úplně špatně. Jako by se ve mně tím oslovením snažil vzbudit pocit, že je můj kamarád, a ne troska maskovaná za otce.

Kdyby tu byla ammá, odkašlala by si a pronesla by: „Sa-lá-hud-dí-ne.“ Svou pečlivou výslovností by mi nenápadně připomněla, že mě pojmenovala po slavném muslimském generálovi a já bych na to raději neměl zapomínat.

„Tos tvrdil i o poslední kontrole,“ vpálím abúovi.

„Pan doktor Rothman mi včera večer volal, aby mi to připomněl,“ odvětil abú. „Nemusíš tam chodit, jestli máš ten... ten spisovatelský kroužek nebo fotbal.“

„Fotbalová sezona skončila. A s novinama jsem praštil v minulým pololetí. Na kontrolu přijdu. Ammá se o sebe nestará a někdo to musí doktorovi říct — ideálně, srozumitelným způsobem.“ Vidím, že ho moje slova zasáhla jako sprška ostrých kamínků.

Abú stočí auto k obrubníku před Juniperskou střední školou. Od stínů u budovy C se oddělí odbarvená hlava zabořená v zimní bundě. Ashlee. Loudavým krokem mine stožár a davem studentů míří k civiku. Její holé nohy jsou v minus šesti stupních značně odvážné.

A rozptylující.

Ashlee už je tak blízko auta, že vidím její nafialovo nalakované nehty. Abú si jí nevšiml. Ani on, ani ammá mi nikdy neřekli, že nesmím mít holku. Ale stejně jako se žirafy rodí s tím, že vědí, jak běhat, já jsem se narodil s vědomím, že nepřichází v úvahu, abych měl přítelkyni v době, kdy ještě žiju s rodiči.

Abú si promne oči, brýle mu vytlačily na nose jasně rudou prohlubeň. V noci v nich spal na sklápěcím křesle. Ammá byla příliš unavená, než aby si toho všimla.

Nebo si toho všimnout nechtěla.

„Putare...“ *Synku.*

Ashlee zaklepe na okýnko. Bundu má rozepnutou tak, aby pod ní bylo vidět tenké tričko s nápisem VÍTEJTE NA TATOOINE. Musí mrznout.

Před dvěma lety by měl v tuhle chvíli abú obočí vytažené až u vlasů. Zeptal by se: „*Kdo to je, putare?*“ To, že mlčí, je pro mě mnohem nesnesitelnější; mám pocit, jako by se mi v hlavě tříštilo sklo.

„Jak se dostaneš do nemocnice?“ zeptá se abú. „Mám tě vyzvednout?“

„Hlavně tam dostaň ammá,“ odtuším. „Já si odvoz se-
ženu.“

„Dobře, ale napiš mi, kdybys...“

„Nefunguje mi mobil.“ *Protože telefonní společnosti musíš
jaksi platit, abú.* Jediná věc, kterou má na starost, a nezvládne
ani to. Nad hromadami účtů se obvykle hrbí ammá a prosí
dodavatele elektřiny, nemocnici anebo poskytovatele kabe-
lovky, jestli by se nemohli domluvit na splátkovém kalendáři.
A když řeknou ne, mumlá „ullú dé pathé“ — *soví synové.*

Nakloním se k němu, zlehka nasaju vzduch a málem se
pozvracím. Smrdí, jako by se vykoupal v Old Crow a pak ji na
sebe ještě trochu naplácal místo kolínského.

„Sejdeme se tam,“ povím mu. „A osprchuj se, než se vzbudí.
Táhne to z tebe.“

Ani jeden z nás neřekne, že je to fuk. Že i když ammá al-
kohol ucítí, nikdy to nijak nekomentuje. Než mi abú stihne
odpovědět, jsem venku. Otočím se pro ošoupaný sešit, který
mi vypadl ze zadní kapsy na sedadlo, a zabouchnu dveře. Do
očí se mi zimou nahrnou slzy.

Ashlee mi vklouzne do podpaží. *Dýchej. Pět vteřin nádech.
Sedm vteřin výdech.* Cítí, jak jsem ztuhl. Nepustí mě.

„Zahřej mě.“ Ashlee si mě přitáhne, abych ji políbil. Do nosu
mě udeří pach popela z její ranní cigarety. *Pět vteřin nádech. Sedm
vteřin výdech.* Auta troubí. Kousek od nás se ozve bouchnutí
dveří a já si na okamžik pomyslím, že je to abú. Říkám si, že
mi dá pocítit váhu svého nesouhlasu. *Měj trochu tamíz, putare.*
Chovej se slušně. Úplně to vidím. Přēju si to.

Když se však od Ashlee odtáhnou, civic bliká a zaplouvá do
ranní špičky.

Kdyby tu místo Ashlee byla Núr, věnovala by mi nesouhlasný
pohled a podala by mi svůj mobil. *Všichni nemají tátu, pitomče.
Koukej mu zavolat a vyžehlit to. Šup šup.*

Jenže ona tu není. S Núr jsme spolu nemluvili už několik
měsíců.

Ashlee mě vede k areálu školy a vykládá mi přitom nějakou historku o své dvouleté dceři Kaye. Slova se jí slévají a její skleněné oči mi připomenou abúa na konci dlouhého dne.

Odtáhnu se. S Ashlee jsem se seznámil ve druháku, poté co ammá onemocněla a já se vykašlal na pokročilé kurzy a nechal se přeradit do normálního studijního programu. Loni na podzim jsem po Velké hádce s Núr strávil hodně času sám. Mohl jsem se poflakovat s kluky z fotbalového týmu, ale pekelně mi lezlo na nervy, kolik z nich používá výrazy jako „Arabáč“ a „děvka“ a „briketa“.

Ashlee se zrovna rozešla se svou holkou, začala chodit na moje zápasy a čekávala na mě ve svém starém černém mustangu s průduchy v kapotě. Kecalí jsme spolu. A jednou mě k mému překvapení pozvala na rande.

Věděl jsem, že to bude katastrofa. Ale tuhle katastrofu jsem si aspoň vybral sám.

Říká o mně, že jsem její kluk, i když spolu chodíme teprve dva měsíce. Trvalo mi tři týdny, než jsem dokázal sebrat odvalu, abych jí dal pusku. Když není sjetá, smějeme se a probíráme *Hvězdné války* a *Ságu* nebo seriál *Koruna osudů*, který oba zbožňujeme. Nemyslím při tom tolik na ammá. Nebo na motel. Nebo na Núr.

„PANE MALIKU!“ Ředitel Ernst, chodící kuželka s nosem jako pomačkaný lilek, si razí cestu stádem studentů mířících do tříd.

Za Ernstem kráčí bezpečák Derek Higgins neboli Darth Derek — svoji přezdívku si vysloužil tím, že je to stupidní tyran, který si to po juniperské střední rázuje, jako by to byl jeho osobní hvězdný destruktor.

Ernst zpraží Ashlee pohledem, ale nic víc, zato já jsem ho tenhle týden zvládl naštvat už podruhé, takže si vysloužím zabodnutí kostnatého prstu do prsou. „Nechodíte do hodin. S tím je konec. Jestli přijdete pozdě, budete po škole. Tohle je první a poslední varování.“

Nesahejte na mě, chci říct. Jenže tím bych Darth Dereka ponoukl k tomu, aby se do toho teprve vložil, a nemám velkou chuť schytat to obuškem do obličeje.

Ernst zamíří pryč a Ashlee se po mně znovu natáhne. Zastrčím ruce do kapes mikiny, a jakmile místo cizí kůže ucítím bavlnu, stažený hrudník mi trochu povolí. Později si o tom napíšu. Snažím se vybavit si praskání doprovázející otvírání sešitu a pravidelné, předvídatelné ťukání propisky o papír.

„Netvař se tak,“ ozve se Ashlee.

„Jak?“

„Jako by sis přál, abys byl kdekoliv jinde.“

Kdybych měl odpovédět přímo, musel bych lhát, a tak se tomu vyhnu. „No, já... musím na záchod. Uvidíme se pak.“

„Počkám na tebe.“

„Ne, jen jdi.“ A už mířím pryč. „Nechci, abys měla kvůli mně u Ernsta průsvih.“

Juniperská střední je obrovská, ale ne takovým tím způsobem známým z nablýskaných televizních seriálů ze středních škol. Tvoří ji shluk budov ze škvárobetonových tvárníc, které mají dveře po obou stranách, a prostor mezi nimi vyplňuje jen a pouze holá země. Tělocvična vypadá jako letecký hangár. Všechno pokrývá prach a bílý písek. Jediná zelená věc kolem je náš maskot: mohutná kukačka kohoutí namalovaná u kanceláře ředitele — a stěny na záchodech, co mají podle Núr naprosto stejnou barvu jako husí hovna.

Záchody jsou prázdné, ale stejně se zavřu do kabinky. Přemítám, jestli se každý kluk v určité fázi vztahu schovává před svou přítelkyní vedle záchodové mísy.

Kdybych místo s Ashlee trávil čas s Núr, seděl bych teď na hodině angličtiny, protože vždycky trvala na tom, že musí být všude včas.

Na špinavých dlaždicích zaskřípají boty; vešel někdo další. Prasklinou ve dveřích kabinky poznám Atticuse, přítele Jamie Jensenové. Baví ho fotbal, bílí rappeři a mírný rasismus.

„Potřebuju deset,“ řekne Atticus. „Ale mám jenom sto babek.“

Ve výhledu se objeví vyčouhlá postava: Art Britman, stejně vysoký a bílý jako Atticus, ale z přemíry mizerné trávy má vydlabáno v hlavě. Na sobě má typickou červenou kostkovanou košili a černé kanady.

S Artem se známe od školky. Tráví sice čas s mladými nácky, ale vyjde s každým. Nejspíš proto, že juniperskou střední zásobuje narkotiky.

„Za stovku dostaneš pět, ne deset.“ Slyším, jak se Art usmívá, protože je to opravdu ten nejmilejší drogový dealer v dějinách. „Dám ti to, za co můžeš zaplatit, Atty!“

„Ale no tak, Arte...“

„Musím něco jíst, kámo!“ Art zaloví v kapse a podrží pytlíček s bílými prášky těsně mimo Atticusův dosah. Sto dolarů? Za tohle? Není divu, že se Art neustále usmívá.

Atticus zanádává a předá mu peníze. Za chvíli je i s prášky pryč.

Art koukne k mojí kabině. „Kdo tam je? Sereš, nebo šmíruješ?“

„To jsem já, Arte. Sal.“

Na týpka, který se vrhá z jedné nezákonné aktivity do druhé, se Art chová podivně nenuceně. „Sale!“ zahuláká. „Schováváš se před Ashlee?“ Jeho smích se odráží od stěn a já sebou škubnu. „Je pryč, můžeš vylízt.“

Cením si ticha. Když člověk pokládá na záchodech kabel, je dost neslušné se s ním vykecávat. To ví každý.

Zjevně kromě Arta. Zašklebím se a vylezu ven, abych si umyl ruce.

„Jsi v pohodě, chlape?“ Art si upravuje před zrcadlem čepici, zpod které mu trčí blondaté vlasy jako stonky nezkrotné rostliny. „Ashlee mi říkala, že tvoje máma je dost v prdeli.“

Ashlee je Artova sestřenice. A přestože jsou bílí — a já se stupidně domníval, že bílí lidi širší rodinu ignorují —, jsou si blízcí. Blíží, než jsem si já s mým bratrancem, který žije

v Los Angeles a trvá na tom, že bezdomovci by si „měli prostě najít práci“. Obvykle přitom popíjí Pellegrino z keramického hrnku, který si objednal, protože se z pixtagramové reklamy dozvěděl, že tím zachrání delfíny.

„No jo,“ přitakám. „Mamce není nejlíp.“

„Rakovina je svinstvo, chlape.“

Ona nemá rakovinu.

„Když onemocněla moje babička Ethel, bylo to děsný,“ pokračuje Art. „Jeden den byla v pohodě, další vypadala jako mrtvola. Myslel jsem, že je po ní. Ale teď je zas v pohodě. A dostává recepty na analgetika, který si nikdy nevyzvedává, což je dost lukrativní.“ Artův smích se odráží od stěn. „Jsi v poho? Mohl bych ti dát slevu pro starý kámoše.“

„Jsem v pohodě.“ Vůbec mě to neláká. Jeden člověk totálně na sračky je v baráku víc než dost.

Vyrazím pryč ve chvíli, kdy začne zvonit. Lidi se z prašného dvora vytratí rychleji než voda ze dřezu. Ve chvíli, kdy zahnu za roh křídla, kde se učí angličtina, se na opačném konci chodby objeví Núr.

Slunce pronikající okny zazáří na jejích copech tuctem barev. Vybaví se mi fotky, kterých má v domě svého idiotského strýce plný pokoj a o kterých mi kdysi pověděla, že je pořídil obří vesmírný teleskop. Přesně takové má teď vlasy: černé a rudé a zlaté, srdce vesmíru ozářené z nitra. Nevidí mě, má sklopenou hlavu, a místo aby po zazvonění běžela, jde.

Ke dveřím třídy paní učitelky Michaelsové se dostaneme ve stejný okamžik. Nůřin obličej vypadá jinak, trvá mi zlomek vteřiny, než si uvědomím, že má make-up. Vytáhne si z uší sluchátka, která má schovaná pod mikinou a ze kterých se line tichá hudba. Poznám, o jakou jde skladbu, protože tuhle ammá miluje: *The Wanderer*. Johnny Cash a U2.

„Ahoj,“ řeknu.

Kývne na mě tak, jako to děláte na lidi, s nimiž jste se přestali vídat, protože máte plný kecky svých starostí. Pak vklouzne

do třídy, šmouha korálkových náramků, černých džínů a laciného mýdla, které vysušuje a které její strýc prodává ve svém obchodě s alkoholem.

Na okamžik mezi námi zůstává viset Hádka, duch verzí nás samých před šesti měsíci, znovu proti sobě stojíme v tábořišti ve Veil Meadows. Núr se přiznává, že je do mě zamilovaná. Líbá mě.

Já ji odstrkuju a říkám jí, že to takhle necítím. Valí se ze mě veškerá zraňující slova, která mě napadají, protože její polibek byl jako ostří, které cosi uvnitř mě otevřelo.

Núr na mě zírá, jako kdybych se změnil v rozlíceného krakena. V ruce svírá šišku. Čekal jsem, že ji do mě zabodne.

Dveře se za ní zabouchnou, sáhnu po klice a následuju ji. Pak se zarazím. Zvonek drnčí. Hodiny v chodbě za mými zády se dál sunou vpřed, každé poskočení ručičky je jako rána činky o podlahu. Uběhne minuta. Dvakrát jsem si přečetl oznámení na dveřích ohledně autorské soutěže. Paní učitelka Michaelsová na mě tlačí, abych se přihlásil.

Přestože jsem posledních pět měsíců chodil do učebny angličtiny každý den, dneska se nedokážu přinutit. Nedokážu sedět na opačné straně místnosti než Núr a vědět, že už si ze mě nikdy nebude dělat srandu kvůli ponožkám s lamami, ne namaže si mě na chleba v *Night Ops 4* ani se neobjeví v sobotu ráno, aby si se mnou a ammá dala paráthu.

Snažím se vybavit si, jak se ammá usmívala, když jí bylo ještě dobře a vyzvedávala mě po škole. To, jak se celá rozzářila a vyptávala se mě na můj život, jako kdybych vylezl na Mount Everest, a ne jen přežil další školní den.

„Měrá putar, andar džá,“ pověděla by mi teď. *Synku, jdi dovnitř.* Vzdychnu, a když se natahuju po klice, popadne mě za paži kostnatá ruka.

„Pane Maliku...“ Klika mi vyklouzne z dlaně. Ernst mě probodává světle zelenýma očima, vyzývá mě, abych se po něm ohnal, nebo možná chce, abych to udělal. „Co jsem vám dnes říkal?“ zeptá se.

„Ne.“ Vytrhnu se mu. *Drž hubu, Saláhuddíne.* „Nesahejte na mě.“

Čekám, že po mně znovu chňapne. Dočasně mě vyloučí. Zavolá Darth Dereka. Místo toho mě nechá jít a zavrtí hlavou jako člověk, kterého nadmíru zklamal neposlušný pes škubající vodítkem.

„Špatně,“ řekne Ernst. „Říkal jsem ‚první a poslední varování‘. Ve tři hodiny. V mé kanceláři. Budete po škole.“

Můj strýc miluje teorémy. Nesmírně rád je vysvětluje jiným lidem. Jeho génius má však jen omezené publikum. Jsem to buď já, jeho žena Brooke, nebo opilci, kteří k němu chodí do krámu s alkoholem. Opilce má nejradši, protože si o něm myslí, že je úžasný.

Pod pultem má vedle baseballové pátky hromadu milimetrového papíru a mikrotužku. Každou neděli obojí doplní.

Dveře zadrnčí a vejde pan Collins. Pracuje jako inženýr na vojenské základně za městem a má rád svoji kávu s troškou Jacka. Spolu s ním se dovnitř nažene ledový vzduch. Obloha venku je temná. Nevidím dokonce ani hory, které Juniper obklopují. Na *fadžr*, modlitbu za úsvitu, je pořád ještě čas.

Já se ale modlit nebudu. Čáčúovi by se to nelíbilo. „*Búh*,“ deklamuje vždycky s gustem, „*je konstrukt pro slabomyslné*.“

Doplňuju uličku se sladkostmi a bolí mě hlava. Podle mého pákistánského pasu a americké zelené karty, které nikdy nevyndávám z batohu, mi je dneska osmnáct.

Cinkne mi telefon. Podívám se na čáčúa, ale jeho vyzábělé tělo je ke mně otočené zády. Něco škrabe na milimetrový papír, který má rozložený na pultu mezi zapalovači a tikety na loto, hnědé vlasy mu padají do tváře. Mrknu na obrazovku.

Esemesku mi poslala tetička Misbáh. Není to moje opravdová teta. Ale je to Pákistánka, a kdybych ji oslovovala jen Misbáh, „nakrkla bych tím předky“, jak říkává Saláhuddín.

Tetička Misbáh: Všechno nejlepší k osmnáctinám, moje milovaná Núr. ☆ 🌸 ☆ 🌸 Vnášíš do mého života tolik světla. Doufám, že se za mnou zastavíš. Nachystala jsem tvé nejoblíbenější. 😊 😊

Nad zprávou se táhne šňůra dalších. Z ledna. Prosince. Listopadu. Října.

Tetička Misbáh: Zlobíš se i na mě? 😞

Tetička Misbáh: Chybíš mi, má dhí. Udělám v sobotu paráthu. Prosím, přijď.

Tetička Misbáh: Núr, prší! Myslím na to, jak moc máš ráda déšť. Chybíš mi.

Tetička Misbáh: Núr, mluv se mnou.

Tetička Misbáh: Núr, prosím. Víím, že se zlobíš na Saláhuddína. Ale nemůžeš si s ním promluvit?

Tu poslední esemesku jsem četla tisíckrát. Pořád mě dokáže naštvat. Saláhuddín je syn tetičky Misbáh.

Je to taky můj bývalý nejlepší kamarád. Moje první láska. Moje první zlomené srdce. Pekelné kliše a totálně pekelná blbost.

Tetička Misbáh se před pár týdny objevila v obchodě. Chtěla jsem ji obejmout. Povědět jí, že mi Sal zlomil srdce a že jsem byla ztracená. Popovídat si s ní tak, jako jsme to dělávaly před Hádkou, i když jsem se bála, že mě odmítne.

Jenže když na mě promluvila, ztuhla jsem. Od té doby jsem ji neviděla.

„Núr,“ ozve se čáčú, až nadskočím. Schovám telefon do kapsy, ale on se na mě nedívá. „Dodělej zboží.“

„Promiň, čáčú.“

Strýc se zamračí. Nesnáší, když mu říkám čáčú. V urdštině to slovo označuje *otcova bratra*. Vzápětí se otočí zpátky k panu Collinsovi, s nímž probírá Velkou Fermatovu větu.

Čáčú uzavírá svůj projev a pan Collins příkvyuje. Když se panu Collinsovi rozzáří obličej, rozeznějí se mi v hlavě tóny Händelova *Hallelujah*. Jeskynní člověk, který právě objevil oheň. Nemělo by mě to překvapovat. Čáčú to dokáže vysvětlit. Má na to talent.

„Mohl byste dělat moji práci,“ řekne mu pan Collins. „Hergot, dyť vy ani nemáte přízvuk jako některý chlapi, který makaj na základně. Proč jste tady a prodáváte chlast a jídlo?“

„Vrtochy osudu,“ opáčí čáčú. Po zádech mi přeběhne mráz. V jeho hlase zaznívá hrana, kterou dobře znám.

Pan Collins stočí pohled k uličce, v níž doplňuju zboží.

„Núr, že ano?“ Pan Collins se tu občas objevuje v neděli ráno, kdy obchod otvírám já. „Seš stejně chytrá jako tvůj strejda?“

Pokrčím rameny. *Prosím vás, držte hubu.*

Pan Collins ale hubu nedrží. „Určitě to nepromarni,“ pokračuje. „Jestli seš aspoň trochu jako on, dostaneš se na každou vysokou, co si budeš přát.“

„Hmm.“ Čáčú dá panu Collinsovi láhev do pytlíku a zadívá se na mě. „Núr s vámi mluvila o univerzitě?“

Jsem vděčná, že jsem nesnídala. Zvedá se mi žaludek a nemůžu popadnout dech.

„Ne,“ odpoví pan Collins a já se znovu nadechnu. „Ale měla by. Maturuješ, že jo?“

Znovu pokrčím rameny a pan Collins zavrtí hlavou. „Můj syn byl úplně stejný. Teď je z něj chodící reklama na obytný barák v Palmview.“

Pan Collins mi věnuje pohled, jako bych se měla k jeho synovi každou vteřinou připojit. Chci po něm mrsknout snickersku. A trefit ho přímo mezi oči.

Ale to by bylo plýtvání dobrou tyčinkou.

Když odejde, čáčů zmačká milimetrový papír. *Zapni rádio.* Kromě krve už sdílíme jenom lásku k muzice devadesátých let. Dokonce si ani nejsme podobní: mám tmavší vlasy i plet a drobnější rysy. *Zapni ho. Rozptýl se.*

Místo toho kývne k opačné straně obchodu.

„Vzadu pro tebe něco mám,“ řekne.

Jsem tak překvapená, že na něj jenom zaraženě zírám, dokud na mě nemávně, abych zmizela. Dárek k narozeninám? Čáčů si na moje narozeniny nevzpomněl už pět let. Naposledy mi před rokem a půl dal promáčkнутý laptop, který mi nechal beze slova vysvětlení v pokoji.

Propletu se skladem. Venku mi vítr vytrhne kliku od dveří z ruky a já mám co dělat, abych je za sebou zvládla zavřít. Poušť prostírající se za zadní uličkou vypadá jako placatý modrý stín a chvíli mi trvá, než si všimnu svého dárku opřené o štukovou zeď krámu. Otlučené stříbrné kolo.

Přejíždím rukama po kovovém rámu, najednou se ozve *cvak* čáčůva zapalovače a já nadskočím.

„Až odmaturuješ,“ sdělí mi a potáhne z cigarety, „budeš moct převzít denní šichty, zatímco já budu ve škole. Všem nám to usnadní život.“

Lidi nesmírně rádi mluví o důležitosti lidského srdce. Není větší než pěst, za den přečerpá sedm tisíc litrů krve. A tak dále.

Lidské srdce je ale taky pěkně hloupé. Aspoň to moje. Bez ohledu na to, kolikrát mu řeknu, aby si nedělalo naděje, že čáčůvi na mně záleží, stejně s tím nepřestane.

Později uvnitř zapne čáčů stanici s klasickým rockem právě ve chvíli, kdy pouští *Heat-Shaped Box* od Nirvany. Třestí mi hlava, a když popadnu batoh, napadne mě, že bych ho mohla poprosit o mini balení aspirinu.

Nepokoušej štěstí. Ta myšlenka mě naštvě. Proč bych nemohla požádat vlastního strýce o aspirin? Proč, když...

Dost, Núr. Nemůžu se na čáčúa zlobit. On je ten jediný důvod, proč jsem tady.

Když mi bylo šest let, moji vesnici v Pákistánu zasáhlo zemětřesení. Čáčů jel dva dny z Karáčí, protože do severního Paňdžábu nic nelétalo. Když dorazil do vsi, proplazil se troskami domu mých prarodičů, v němž žili i moji rodiče. Odhazoval kameny holýma rukama. Záchranáři mu říkali, že to nemá smysl.

Krvácely mu dlaně. Utrhal si nehty. Všichni byli mrtví. Ale čáčů nepřestával hrabat. Slyšel mě, jak pláču uvězněná ve skříni. Vytáhl mě ven. Odvezl mě do nemocnice a nehnul se ode mě na krok.

Čáčů mě vzal s sebou do Ameriky, kde studoval na univerzitě. Opustil inženýrskou praxi na vojenské základně a z toho mála peněz, co si našetřil, složil zálohu na obchod s alkoholem. A v něm taky posledních jedenáct let zůstal, abychom si mohli dovolit tady žít.

Všeho se kvůli mně vzdal. Teď byla řada na mně.

Čáčů si odkašle, klouže pohledem po mých copech přehozených přes ramena a pak po zeleném šátku, který mám uvázaný nad ofinou.

„S těma culíkama vypadáš jako vidlačka.“

Nereaguju na to. I na fotce v pase mám copy. Líbí se mi. Připomínají mi, kým jsem bývala. A lidi, kteří mě milovali.

„Směna ti začíná ve čtvrt na čtyři,“ sdělí mi čáčů. „Já něco mám. Přijď včas.“

Nedochvilnost je pro čáčůa nelogická, a jestli něco opravdu nesnáší, je to nelogičnost.

Někdy uvažuju o tom, že bych mu vmetla větu o neúplnosti Kurta Gödela. Její základní myšlenka spočívá v tom, že všechny existující logické systémy jsou buď nekonzistentní, nebo nekompletní.

Gödel v podstatě tvrdí, že většina teorémů jsou kraviny.

V což taky doufám. Protože čáčů má teorém i o mně. Říkám mu Čáčůův teorém mé budoucnosti. Je jednoduchý.

Nůr + univerzita = nepřichází v úvahu.

Ve chvíli, kdy před školou zamykám kolo do stojanu a mířím na angličtinu, mám dočista omrzlý obličej. Ale je mi to fuk. Cestou do školy jsem mohla přemýšlet. O tetičce Misbáh a o nemocnici, kde pracuju jako dobrovolnice. O Saláhuddínovi a o škole. A teď přemýšlím o číslech.

Sedm poslaných přihlášek.

Jedno odmítnutí.

Šest škol zbývá.

Na Univerzitě ve Virginii nabízeli možnost předčasného přijetí. Přihlásila jsem se na ni, protože mají dobrý biologický program a protože jsem si myslela, že mě vezmou. Rozhodnutí o nepřijetí přišlo včera.

Tvář mi hoří vzteky. Přinutím se ke klidu. Stejně bych potřebovala stipendium, abych tam mohla chodit. A je to jenom jedna škola. Jedna ze sedmi není celý svět.

„Núr...“ Paní učitelka Michaelsová si u tabule odkašle. Nevybavuju si, že bych otevřela dveře. Chci zmizet, ale stojím na prahu jako přimrazená. Jamie Jensenová se ke mně otočí, cop se jí přitom zhoupne, a zůstane na mě zírat. Její modré oči mě provrtávají stejně jako oči všech ostatních.

Ovce.

„Světlo, Núr.“ Paní učitelka Michaelsová zajede s vozíkem vedle notebooku. Zhasnu a bezhlesně jí odpovím *děkuju*, zatímco všichni ostatní upírají pozornost na báseň, která se rozsvítila na bílé tabuli. Sesunu se na své místo v zadní řadě vedle Jamie. Nepřestává na mě civět.

V hlavě mi zní děsivě boží skladba *Every Breath You Take* od The Police. Vsadím deset babek, že si Jamie jednoho dne vyžádá, aby jí tuhle písničku zahrála kapela na její svatbě.

„Cos dostala?“ nakloní se ke mně. Kývne na papír, který mi leží na lavici popsanou stranou dolů. Esej z minulého týdne. Učitelka je musela rozdávat, než jsem přišla. Chtěla, abychom rozebrali témata z básně Dylana Thomase nazvané „Světlo se

láme, kde slunce nesvítí“. Dělal jsem, co jsem mohla. Vím ale, že ta esej je mizerná.

Jamie dál zírá. Čeká. Když jí dojde, že jí neodpovím, opře se na židli. Nasadí falešný úsměv s pevně semknutými rty.

„...pracovat na svých závěrečných esejích, budou tvořit polovinu známky za tohle pololetí,“ vykládá Michaelsová. „Bude potřeba, abyste si vybrali jedno z děl některého amerického básníka...“

Mrknu k lavici na opačné straně třídy. Stojí hned vedle červeného požárního hlásiče. A je prázdná. Neměla by být. Saláhuddín šel hned za mnou. Myslela jsem, že mi byl v patách.

„*Pane Malik*,“ ozve se hlas z chodby. Ředitel Ernst už zase načapal Saláhuddína, jak jde pozdě. Ernst vyslovuje „Malik“ jako „Mlk“, protože samohlásky jsou pod jeho úroveň.

Vytáhnu sešit. Saláhuddín není můj problém. Mám mnohem větší starosti. Jako třeba nepřijetí na UVA. Jako třeba, že musím stoprocentně prolézt tímhle předmětem, i když bez Saláhuddínových poznámek k mým esejím stojím v anglině za prd. Jako třeba čáčuovu Větu o budoucnosti a co znamená se jí vzepřít.

Jamie mě na těláku zažene do kouta. Počká, až Grace se Sophií, její přízračně identická parta, zmizí z prašného plácku před šatnou, a pak ke mně zamíří.

„Hej... Núr!“

Moje jméno se rýmuje s „dvůr“. Není to nijak složité. Dokonce ani od lidí nečekám, že budou na konci vyslovovat *r*, jako to dělá tetička Misbáh. Ale Jamie ho neustále vyslovuje, jako kdybych byla obyvatelka Norska. Zná se s ní od chvíle, kdy jsem se v první třídě přestěhovala do Juniperu, a celou tu dobu odmítá moje jméno vyslovovat správně, i když jsem ji o to prosila.

Prvních pět šest let Jamie mou existenci v zásadě ignorovala.

A pak jsem byla v sedmé třídě vyhlášená Studentkou měsíce. Vyhrála jsem soutěž o nejlepší projev. Začala jsem chodit do

pokročilých kurzů. Nikdy se se mnou neskamarádila. To ne. Ale dostala jsem se do jejího hledáčku.

„Vypadáš unaveně.“ Prohlíží si mě. „Ten včerejší úkol z matematiky byl fakt brutální, co?“

Jamie se na povrchu tváří jako nevinátka. Prezidentka třídy. Samé jedničky. Široký úsměv. Její přívětivost jí zajistí místo na homecomingovém dvoře, i kdyby jí neměla vysloužit korunu.

A stejně.

„Už se ti ozvali z nějaký školy?“ Nechce se ptát, ale hryže ji soutěživost. „Vím, že je teprve únor, ale hlásila ses někam předčasně, ne? Ségra mi říkala, že bych touhle dobou už měla mít výsledky z Princetonu...“

Nevybavuju si, že bych Jamie řkala o tom, že jsem se někam hlásila s předstihem. O tom, že se hlásím na vysokou, jsem neřekla ve škole vůbec nikomu. Není komu co vykládat. Ještě před půl rokem byl Saláhuddín jediný kamarád, kterého jsem kdy potřebovala.

Zavládne trapné ticho. Jakmile si Jamie uvědomí, že jí nehodlám nic říct, couvne o pár kroků. Rysy jí ztvrdnou. Docela jako tehdy, když jsem skončila v první desítce na Veletrhu inženýrství a vědy Zlatého státu a ona se vůbec neumístila.

„Tak jo. Jasně. Bezva. Chápu. Rozumím,“ vyráží ze sebe Jamie trochu jako štekající tuleň. Jakmile se mi ten obraz dostane do hlavy, nemůžu se ho zbavit. Musím se tomu usmát. Což ji ještě víc rozčílí, protože si myslí, že se směju jí.

Mine nás houf maturantů, mezi nimi i Grace a Sophie. Zvědavě se na nás zadívají — vědí, že se nekamarádíme. Jamie k nim dokluše, na obličeji má už zase nasazený ten svůj tisíci-kilowattový úsměv. Byla by z ní skvělá politička. Nebo sériová vražedkyně.

Když zmizí na hřišti, vyjde z šatny Saláhuddín a natahuje si tričko. Zahlédnu na moment jeho snědé vypracované břišky.

„Co ta psychopatka chtěla?“

Jak nenuceně to zní. Jako bychom se jeden druhému posledních šest měsíců, dva týdny a pět dní nevyhýbali.

Můj mozek odmítá zformulovat odpověď. Po Hádce jsem ležela dlouho do noci vzhůru a přemýšlela o všem, co jsem mu mohla vmést poté, co mi pověděl, že by se do mě nikdy nemohl zamilovat. A že jsem zničila naše přátelství.

Teď si vůbec nic z toho nedokážu vybavit. Měla bych ho ignorovat. Ale to, jak se na mě dívá — opatrně a s nadějí —, je jako rána pěstí. A já se kácím k zemi.

„Vzpomínáš si, když ti řekla, abys šel na Halloween za teroristu?“

„Šestá třída. Od té doby jí nevěřím.“

Probodneme pohledem Jamiina vzdalující se záda. Na okamžik jsme znovu děti. Spojené proti neviditelnému zlu.

Saláhuddín zvedne ruku, přejíždí si dlaní vzadu po hlavě a já zahlédnu jeho biceps. *Dívej se jinam, Núr.*

„Bože, kéž by měla nějakou slabinu.“ Upřu vyčítavý pohled do nebe a pomyslím si, že tam Bůh nejspíš nebydlí. „Nedostatečnou sebedůvěru. Mizerný rodiče. Příšerný vlasy. Nadýmání. *Cokoliv.*“

„Má strašlivý vkus na boty. Koukni na ně.“ Kývne na Jamiiny neonové niky. „Vypadá, jako by jí nohy sežraly dopravní kužely.“

Saláhuddín dělá obvykle suché vtípky, ale tenhle nebyl špatný. Málem mu to povím. Mrkne na mě. Chci se schovat. Nebo utéct. Přistoupí ke mně blíž.

„Núr.“ Vidí toho příliš mnoho. Přála bych si, aby neviděl.

„Měl bys jít.“ Ashlee nás z hřiště sleduje. „Tvoje holka čeká.“

To slovo ve mně pořád ještě vyvolává sto chutí kopnout ho do zubů. *Jeho holka.* Zpražím ho pohledem, ale musím se přitom zaklonit. Když jsem u něj stála takhle blízko naposledy, byl o pět čísel menší. A měl horší pleť.

Kdyby existovala na světě spravedlnost, smrskl by se. Nechal by si narůst řídké vousy. Bradavice by se šikla. A možná i transplantace osobnosti. Jo a pupek místo břišáků.

Jenže spravedlnost na světě neexistuje.

„No jo,“ přitaká Saláhuddín. „Totiž... chtěl jsem tě o něco poprosit.“

Založím si ruce na prsou. Krátký rozhovor je jedna věc. Ale oba víme, že by po mně neměl nic chtít.

„Mohla bys napsat mamce?“ zeptá se mě. „A říct jí, aby posunula hodinu, na kterou je objednaná k doktorovi? Ernst mi napařil poškolu, protože jsem šel pozdě a...“ zvedne mobil, „můj... nefunguje.“

„Mám nabíječku.“

„Ne, já... totiž...“ Ošívá se, což je divné, protože Saláhuddín nepatří k těm, co se ošívají. „Máme problém s účtem. Jde o... o něco s fakturou. Ammá má číslo registrovaný zvlášť, takže její mobil je v pohodě. To je fuk. Pusť to z hlavy.“

Otočí se. Napjaté svaly na jeho krku mi prozradí, že je rozrušený. Jakmile mě to napadne, naštvu se. Vím toho o něm tolik. Kéž bych nevěděla.

„Hej...“ Natáhnu se po jeho paži a pak, když nadskočí, ho okamžitě pustím. Neměla jsem ho chytat. Nesnáší, když na něj někdo sahá.

Jakmile se ho dotknu, chci to udělat znovu. Protože když se ho dotýkám, je skutečný. Připomíná mi to, co jsem k němu cítila.

Co k němu pořád ještě cítím.

„Napíšu tetičce,“ povím mu a myslím na esemesku, kterou mi ráno poslala. Na jídlo, jež mi připravila. Miluje mě. Cítím to až do morku kostí. Není to její chyba, že se Saláhuddín chová jako idiot. „A zastavím se, až skončím v nemocnici. Jak se jí vede?“

Dlouhé ticho. Mohl říct tisíce věcí. Ale ztuhnou mu ramena. Jeho hnědé oči uhnou.

„Nic moc.“

„Jak to myslíš?“ zeptám se. „Co se stalo?“

Saláhuddín se na mě smutně usměje jedním koutkem. Tenhle úsměv neznám. „*Uvěřili jsme v Něho a spoléháme na Něho,*“ řekne.

Je to jedno z náboženských rčení, které tetička používá. Saláhuddín by se s ní o tom hádal. „*A co naše vůle?*“ naléhal by. „*Co to, co chceme my?*“

Odpověděla by tím svým tónem „*nenuť-mě-přetáhnout-tě-sandálem*“. „*Chceš, co chceš. To, co děláš, je to, co Bůh chce, abys dělal. A teď mě požádej o prominutí, putare. Nechci, aby se přede mnou kvůli mému neuctivému synovi zavřela nebeská brána.*“

Saláhuddín by něco zamručel. A pak by ji poprosil o odpuštění. Jako vždycky. Tetička věděla, jak na jeho otázky odpovídat. Věděla, co mu má říct.

Já to ale nevím. Odtáhne se a já ho nechám jít.

Čtvrtá kapitola

Misbáh

~

tehdy v listopadu

Věštkyně působila mezi zářivým hedvábím Anárkalí bázáru jako ptáček. Malé nožky jí v popraskaných gumových sandálech klapaly o zem. „Je mladší než ty, Misbáh,“ sdělila mi moje sestřenice Fauzia, „ale uklidni tě.“

Věštkyně mi pokynula, abych se posadila proti ní k rozviklanému dřevěnému stolku, a vzala mé dlaně do svých. Křížek, který měla na krku, dával všem na vědomí, že je křesťanka.

„Brzy se vdáš,“ pověděla mi.

„Neplatím sto rupií za to, abys mi řekla, že kráva dává mléko.“ Zvedla jsem do vzduchu tašku s nápisem Sáhíbův svatební salon. Děvče se chraplavě zasmálo. Možná byla starší, než vypadala.

„Tvůj snoubenec je neklidná duše.“ Hladila čáry na mých dlaních a dloubala do mozolů. „Budeš cestovat přes moře.“

„Můj snoubenec je jedináček. Neopustí rodiče.“

„I tak odejdeš z Pákistánu,“ pokračovala. „Děti budeš mít daleko odtud. Tři.“

„Tři!“

„Chlapce. Děvče. A třetí, které není ani ona, ani on, ani třetí pohlaví. Všechny je zklameš.“

„Jak to myslíš, že je zklamu? Jak? Ony... ony zemřou? Budou nemocné?“

Naše pohledy se setkaly. Měla malé, jasné hnědé oči barvy spaněho listí s dlouhými řasami.

„Všechny je zklameš.“

*Nabídlá jsem jí dalších sto rupií, když můj osud změní. Dvě stě.
Ale bez ohledu na to, co jsem jí nabízela, mi už nic dalšího neřekla.*

Pátá kapitola

Núr

Čáčú chce, abych byla v krámě ve čtvrt na čtyři, ale tetička mi neodpověděla na esemesku a to mi dělá starosti.

Poslední dvě hodiny vyučování většinou trávím v rámci dobrovolnického programu v Juniperské oblastní nemocnici. Čáčúovi se to nelíbí, ale je to během školy, takže s tím moc nesvede. Po směně vyrazím do motelu. Na kole mi to trvá jenom deset minut. Měla bych mít dost času na to, abych stihla zkontrolovat tetičku a dostat se do obchodu.

Mířím přes popraskaný beton parkoviště k bytu, ve kterém žije Salova rodina, v motelu je klid. Tetička nikdy nezamyká, vejdu dovnitř a do nosu mě udeří hřejivá vůně zapečené krupice s cukrem. Zavolám, ale nikdo tam není. Zajdu za parkoviště k oplocenému bazénu a kůlně, ale ani tam nikoho nenajdu. Ve sluchátkách mi hraje *Cold Moon* od Zolas. Jak dozní refrén, vypnu to.

Východní křídlo motelu je tiché, parkoviště zeje prázdnou. Hádám, že obchodu se nedaří. Všechny dveře v západním křídle jsou zavřené. Jen jasně modré dveře vedoucí do prádelny skřípou ve větru.

Otevru je a najdu uvnitř tetičku opřenou o zeď. Tiskne si na prsa ručník.

Vypadá strašně. Snědou pleť má našedlou a působí nemocně. Dýchá příliš rychle. Vidím, jak jí zběsile tluče srdce. Uzel na

růžovém hidžábu, který si obvykle dělá vzadu na šíji, povolil a šátek se jí rozvazuje.

„Tetičko?“ Vrhnu se k ní.

„Ach!“ nadskočí. „As-salámu alaikum, kithé rehndí, méří dhí?“ *Mír s tebou. Kdepak ses toulala, dcerko?*

„Tetičko, musíš se posadit. Chyt' se mě za ruku. Dostalas moji zprávu? O tom, že je Saláhuddín po škole?“

„Ano, doktora jsem zrušila.“ Pokusím se jí podat ruku, ale odmítavě mávne. „A nemysli si, že jen proto, že s tebou mluvím, jsem ti odpustila. Nemohla ses po všech těch paráthách za svojí starou tetou zastavit na návštěvu?“ Usměje se. Ale cítím její smutek.

„Máfi dé dé, tetičko,“ poprosím ji rychle o odpuštění. *Omluva je polovinou odpuštění*, řekla mi jednou. „Jsem hloupá. Pojďme dovnitř.“ Je tak šedivá, až mě překvapí, že se udrží na nohou. Potřebuju ji dostat k doktorovi. Nikam ale nepojede, dokud ji nepřesvědčím — nejspíš nad čajem.

„Nečekala jsem, že přijdeš.“ Mhouří oči v jasném zimním slunci. „Ale pro jistotu jsem ti nachystala halvu a púrí.“

Jen při představě smaženého, nadýchaného chleba se mi začnou sbíhat sliny. „Tos nemusela...“

„Máš narozeniny, ne? Osmnácté! Velmi... velmi důležité...“ Zastaví se, aby popadla dech, a konečně ji přiměju, aby se mě chytla. Mohla bych ji vzít do náruče, tak je lehoučká.

Jakmile se ocitneme v bytě, vrátí se jí do tváře trocha barvy a pustí moji ruku. Projde přes zšeřelý obývací pokoj a poplácá přitom zeď, jako kdyby to byl starý přítel. Miluje tohle místo. I když z ní vysálo veškerý život.

Kuchyně ve tvaru písmene L se nachází bokem na jedné straně. Z velkého okna je vidět východní křídlo. Hned vedle stolu pro čtyři, u něhož jsem snědla stovky jídel, stojí na staré lince z masivního dřeva tři keramické zapékačí mísy s pokličkami.

Chystám se natáhnout po čhólé — tetiččině cizrně s kur-kumou a kmínem — a ona zapne sporák, aby ohřála púrí. Třesou se jí ruce.

Přinutím ji se posadit. „Udělám ti trochu čaje. A pak zavolám doktorovi. Narozeninová halva může počkat.“

„Přeobjednala jsem se na zítřek, přestaň si s tím dělat hlavu. Máme čas dát si čaj.“

Když vyndávám dva různé hrnky a pytlíky s čajem PG Tips, uvolním se. To, že mě nevzali na virginskou univerzitu, mi nepřijde jako takové drama. Stejně tak špatná známka z anglické eseje. Tetička má v sobě něco, co ve mně probouzí pocit, že se s tím vším zvládnou nějak popasovat.

Chci jí tohle všechno říct. *Tohle je domov. Ty a Saláhuddín jste domov. Je mi moc líto, že jsem byla tak dlouho pryč.* Rozlousknou zuby pár kardamomových semínek a v duchu vymyslím a zavrhnou tučnou omluvu. Připadám si, jako když se snažím psát. Jenom ještě hůř.

„To je v pořádku,“ ozve se tetička, když se po ní ohlédnu. Má oříškové oči, o hodně světlejší než Saláhuddín. Teď jsou upřené na mě. Položí si ruku na srdce. „Já vím.“

Uzel, který mě měsíce tlačil na prsou, povolí. Necháme zavládnout přátelské ticho, halva praská a púří se nafukují. Přisednu si k ní, tetička se jídla ani nedotkne, a než se poprvé napije čaje, mám v sobě polovinu své porce.

„Páni.“ Konečně se nadechnu. „Překonala jsi sebe samu, tetičko.“

„Nejíš pořádně.“ Vráska u kořene nosu se jí prohloubí. „Nabízela jsem Riazovi, že ho naučím vařit.“ Vždycky čáčúovi říká příjmením. „Tehdy když tě přivezl do Juniperu.“

Odložím púří. Čáčú nenávidí pákistánské jídlo. Nenávidí všechno pákistánské. „Ehm, no, on podle mě dává přednost sendvičům.“

„Brooke se to chtěla naučit,“ pokračuje tetička. „Vědělas to?“

Zavrtím hlavou. Teoreticky bych měla Brooke říkat „čáčí“, protože je to čáčúova manželka. Když jsem s tím poprvé přišla, připadalo jí to roztomilé. Čáčú to velice rychle zatrhł. Dovolil

mi, abych mu řikala čáčů jenom proto, že jsem v šesti letech nedokázala pořádně vyslovit „strýček“ a špatnou výslovnost nesnášel ještě víc než urdštinu.

„Tvůj čáčů se o tom ale doslechl. Už se sem nevrátila.“ Pořádě se napije čaje.

„Tetičko, proč nechodíš...“

„Núr, teď když ti je osmnáct...“

Obě se zarazíme a ona mi pokyne, abych pokračovala.

„Nechodíš na dialýzu, tetičko.“

Tvář jí potemní. „Ach, to je stejně k ničemu,“ prohlásí. „Necítím se potom ani za mák líp, ale stojí mě to majlant. Piju mléko s kurkumou...“

„Nemocné ledviny jsou nebezpečná věc,“ přeruším ji. „Nemůžeš je vyléčit kurkumou. Musíš na dialýzu. Co pojištění?“

„Žádné nemáme.“ Sklouzne pohledem ke stolu plnému účtů. „Musím se vrátit k úklidu. Pusť mi nějakou písničku, než půjdu, Núr Džahán.“

Použije přezdívkou, kterou mi dala jako malé, když si uvědomila, že miluju hudbu. Núr Džahán — podle slavné pákistánské zpěvačky.

„Dobře, víš, jak se ti líbila ta písnička Johnnyho Cashe s U2?“ Vytáhnu smartphone, který mi loni dala — tvrdila o něm, že ho tu nechal jeden z hostů, ale podezřívám ji, že ho koupila sama. „Mám tu další spolupráci Johnnyho Cashe. Jmenuje se to *Bridge Over Troubled Water*. Tentokrát ji nazpíval s Fionou Apple. Tu máš taky ráda.“

Najdu písničku a ozvou se první tóny Johnnyho kytary. Tetička zavře oči. Když se rozezní refrén, který zpívají s Fionou společně, vezme mě za ruku.

„To jsi ty, Núr,“ řekne. „Můj most přes neklidnou vodu. A Saláhuddínův taky. Ale...“

Nakloní se, aby se na mě zadívala zblízka. Opravdu zadívala. Svěším hlavu a schovám obličej za ofinu.

„Núr,“ pokračuje. „Musím... musím ti něco povědět...“